

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Dany Černé a JUDr. Naděždy Treschlové ve věci žalobce: **SLOT Group, a.s.**, IČ. 627 41 560, se sídlem v Karlových Varech, Jáchymovská 142, zast. Mgr. Alešem Smetankou, advokátem se sídlem v Praze 1, Jungmannova 745/24, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy, odbor daní, poplatků a cen**, se sídlem v Praze 1, Mariánské náměstí 2, o přezkoumání rozhodnutí orgánu veřejné správy, k žalobě proti dvěma rozhodnutím žalovaného ze dne 2.10.2012, čj. S-MHMP 337318/2011, a ze dne 5.11.2012, čj. S-MHMP 401208/2011,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru daní, poplatků a cen, ze dne 2.10.2012, čj. S-MHMP 337318/2011, a ze dne 5.11.2012, čj. S-MHMP 401208/2011, se ruší a věci se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen na náhradě nákladů řízení zaplatit žalobci částku 15.922,- Kč do jednoho (1) měsíce od právní moci rozsudku k rukám Mgr. Aleše Smetanky, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

- 1) Žalobce napadl ve výroku uvedená správní rozhodnutí žalovaného, kterými bylo [a] odvolání právního předchůdce žalobce proti platebnímu výměru Úřadu městské části Praha 8, ekonomický odbor (dále také jen „správce poplatku“, přičemž jím může být podle kontextu míněn i žalovaný), zamítnuto a platební výměr byl potvrzen (prvé rozhodnutí); [b] druhým rozhodnutím téhož správce poplatku byl částečně změněn platební výměr, ve zbytku bylo odvolání žalobce zamítnuto a platební výměr byl potvrzen. Ve správním řízení byly žalobci vyměřeny místní poplatky za provozování technických herních zařízení v období od 1.7. do 30.9.2010 podle ust. § 11 odst. 1 zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o místních poplatcích“), a to konkrétně poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení (dále také jen „herní zařízení“) povolené

Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu podle ust. § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích, ve výši stanovené podle vyhlášky č. 9/2010 Sb. hlavního města Prahy, o místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení (dále jen „vyhláška“).

- 2) V žalobě žalobce uvedl, že ke dni 31.10.2012 došlo k zániku společnosti SLOT Game a.s. sloučením s nástupnickou společností žalobce, čímž žalobce vstoupil do právního postavení zanikající společnosti a žalobu tak podal žalobce i u rozhodnutí ze dne 2.10.2012, kde byla ve správním řízení účastníkem společnost SLOT Game a.s., již byl pravomocně příslušný poplatek vyměřen. Soud tak nadále jednal s žalobcem jako s účastníkem obou dvou správních řízení, neboť tato právní skutečnost nastala v mezidobí mezi oznámením příslušného správního rozhodnutí a podáním žaloby (přičemž procesním označením žalobce označuje i druhého účastníka správního řízení – SLOT Game a.s.).
- 3) Žalobce v žalobě uplatnil několik konkrétních bodů, na nichž u ústního jednání setrval, zaměřil se však na žalobní bod, kterým uváděl, že v daném případě byla nesprávně aplikována vyhláška, neboť nedošlo ke vzniku poplatkové povinnosti u technických herních zařízení, které byly ke dni nabytí účinnosti vyhlášky (tj. ke dni 1.7.2010) v provozu (byly povoleny). Tento žalobní bod soud dále podrobně rozebere, když na ostatních žalobních bodech žalobce setrval, ty však vzhledem k období mezi podáním žaloby a rozhodnutím soudu ve věci byly již judikatorně posouzeny, proto soud jejich rekapitulaci provede stručněji a odkáže při jejich hodnocení na příslušnou judikaturu, jež v tomto časovém období byla přijata.
- 4) Žalobním bodem, který žalobce uplatnil zejména při ústním jednání (ač byl součástí žaloby) je námitka neaplikovatelnosti právní úpravy na území Prahy na ta herní zařízení, která byla v provozu a byla povolena v době nabytí účinnosti novely zákona o místních poplatcích a vyhlášky (tedy ke dni 1.7.2010). Žalobce uváděl, že nedošlo ke vzniku poplatkové povinnosti podle vyhlášky, když vyhláška vznik této povinnosti váže na okamžik uvedení herního zařízení do provozu (a dále zánik poplatkové povinnosti na okamžik ukončení jeho provozu) – ust. § 3 vyhlášky. V rozhodném období (od 1.7.2010 do 30.9.2010) žalobce provozoval na území hlavního města Prahy celkem 7 jiných technických zařízení, jež bylo povoleno rozhodnutím ministerstva financí ze dne 31.12.2007, další zařízení, která byla povolena rozhodnutím ze dne 31.3.2010, 4.12.2008 (2 zařízení), 2.12.2008, 13.1.2010, 28.1.2010 (vždy se jedná o herní zařízení, která byla uvedena do provozu před nabytím účinnosti vyhlášky, žalobce v žalobě tato herní zařízení dále specifikuje, což však pro samotné posouzení právního sporu není zásadní); jedno herní zařízení bylo uvedeno do provozu po nabytí účinnosti vyhlášky. Žalobce poukazuje na skutečnost, že u herních zařízení, která byla uvedena do provozu před nabytím účinnosti vyhlášky, nemohlo dojít ke vzniku poplatkové povinnosti, neboť vyhláška tímto způsobem vznik této povinnosti neupravuje (vyhláška váže vznik poplatkové povinnosti do budoucna, tedy od její účinnosti na časový okamžik, kdy je herní zařízení uvedeno do provozu). Žalobce nesouhlasil s právním názorem žalovaného, který vychází z toho, že se jedná o tzv. nepravou retroaktivitu, která je přípustná (žalovaný odkazuje na nálezy Ústavního soudu ze dne 19.4.2011, sp. zn. Pl. ÚS 53/10, kde ústavní soud vymezil pojmy pravá a nepravá retroaktivita). Tento nálezy podle názoru žalobce na daný skutkový stav nedopadá, neboť v případě přípustné nepravé retroaktivity upravuje situaci, kdy nová právní norma do budoucna nově právně kvalifikuje skutečnosti nastalé v minulosti a

kdy na základě této normy dochází do budoucna k modifikaci právních následků založených starou právní úpravou. V případě nepravé retroaktivity tak musí sama právní norma stanovit, že některé skutečnosti, které nastaly před její účinností, budou od okamžiku její účinnosti nově právně kvalifikovány. Vyhláška však nestanoví ani nový způsob právní kvalifikace skutečností nastalých před její účinností, ani modifikaci jejich právních následků, když vznik poplatkové povinnosti váže na uvedení herního zařízení do provozu (do budoucna, od účinnosti vyhlášky), tuto otázku neupravuje ani přechodné ustanovení v § 7 vyhlášky, kdy je příslušný poplatník povinen splnit povinnost ohlašovací na herní zařízení, která již jsou na území Prahy v provozu, neupravuje však vznik poplatku či přímo poplatkovou povinnost.

- 5) Žalobce nesouhlasí s právním posouzením shora uvedené právní situace, které provedl žalovaný, kdy podle jeho názoru tento nedostatek řeší výkladem extenzivním a retroaktivním, když uvádí, že poplatková povinnost z jiných technických herních zařízení povolených ministerstvem financí před účinností vyhlášky vznikla dnem 1.7.2010, tj. dnem účinnosti vyhlášky a novely zákona o místních poplatcích, pokud byly k tomuto dni provozovány. Takový výklad považuje žalobce za retroaktivní, a tedy nepřipustný (přičemž odkazuje na nálezy Ústavního soudu ze dne 8.6.1995, sp. zn. IV. ÚS 215/94). Žalobce tak k této otázce dospěl k závěru, že podle jeho názoru jediný ústavně konformní výklad shora uvedených ustanovení je ten, že poplatková povinnost za rozhodné období u části herních zařízení (uvedených do provozu před účinností vyhlášky, tedy před dnem 1.7.2010) nemohla vzniknout a nevznikla. Pokud jsou příslušná ustanovení vyhlášky nepřesná, nesrozumitelná či nepředvídatelná, nemůže jít taková skutečnost k tíži žalobce jako adresáta právní normy (žalobce poukázal na judikaturu Ústavního či Nejvyššího správního soudu, která z tohoto názoru vychází).
- 6) V dalších žalobních bodech žalobce uplatňoval další své námitky proti postupu veřejné správy a právnímu názoru žalovaného. Vzhledem ke skutečnosti, že tyto žalobní body (resp. právní názor v nich vyjádřený) byly v mezidobí mezi podáním žaloby a rozhodnutím soudu judikatorně vyřešeny (soud poznamenává, že tyto žalobní body se týkají hodnocení příslušné poplatkové povinnosti obecně ve smyslu územního působení právních norem, nikoliv vázané na území hlavního města Prahy), soud je uvádí ve stručnějším výčtu.
- 7) Žalobce uvádí, že podle jeho názoru přijetí novely zákona o místních poplatcích (zákon č. 183/2010 Sb.) bylo protiústavní, neboť tato novela byla přijata formou legislativního přílepku při jednání Senátu dne 23.4.2010 (žalobce uvádí judikaturu Ústavního soudu na praxi podávání pozměňovacích návrhů poslance, poukazuje na vazbu těchto návrhů s předkládanou právní úpravou, legislativní proces, který je takovým přílepkem ovlivněn a omezeno projednávání takového zákona, rozdílné vymezení činnosti podle této novely a stanovené poplatkové povinnosti, účelové jednání této senátorské zákonodárné iniciativy). V dalším žalobním bodu žalobce napadl podle jeho názoru nesprávné posouzení předmětu zpoplatnění místními poplatky, tedy nesprávně vyložený pojem technické herní zařízení povolené ministerstvem podle jiného právního předpisu [ust. § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích]. Uváděl, že příslušným zařízením není každý koncový (interaktivní videoloterní) terminál, ale celé zařízení, tedy spojené zařízení, které činí centrální loterní systém jako funkčně nedělitelný celek umožňující realizaci celého sázkového vztahu (herního procesu), jehož neoddělitelnou částí je centrální řídicí jednotka, místní

kontrolní jednotka a jednotlivé koncové terminály, nikoliv pouze koncové terminály, jejichž prostřednictvím nelze realizovat celý sázkový vztah. Žalobce v tomto směru provádí výklad principů sázkového vztahu, poukazuje na technické vybavení koncového terminálu, který nemůže být provozován samostatně, na povahu příslušného povolení ministerstva financí, které se vztahuje na celý nedělitelný centrální loterní systém, a znovu uvádí, že se jedná o funkčně nedělitelný systém, který tak musí být posuzován i při vymezení této poplatkové povinnosti. Nesouhlasí dále s aplikací nálezu Ústavního soudu ze dne 14.6.2011, sp. zn. Pl. ÚS 29/10, který podle jeho názoru upravuje pouze rozsah zákonného zmocnění obcí k regulaci míst, na kterých lze provozovat na území obcí výherní hrací přístroje, poukázal na to, že v oblasti veřejného práva není přípustný extenzivní výklad, a celkově poukázal na nemožnost aplikace tohoto nálezu na daný případ. V dalším žalobním bodě pak poukázal na novelizaci zákona o místních poplatcích, která byla provedena zákonem č. 300/2011 Sb., a při jehož projednávání byla zmíněna mj. i nejednoznačnost a výkladové obtíže novely zákona o místních poplatcích č. 183/2010 Sb., což podle názoru žalobce argumentačně podporuje jeho žalobní body (žalobce dále poukazuje na návrh zákona o provozování sázkových her, které v době podání žaloby byl ve fázi předložení návrhu vládě ze strany ministerstva financí). Konečně pak žalobce napadl další části rozhodnutí, které podle jeho názoru spočívají v jeho vadách, a to splatnost místního poplatku, který je v daném případě řešen jako záloha na zaplacení tohoto poplatku, a který v době vydání platebních výměrů podle názoru žalobce nebyl splněn. Žalobce v žalobě navrhl zrušení napadených dvou správních rozhodnutí žalovaného, zrušení dvou prvostupňových platebních výměrů správce poplatku a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

- 8) Žalovaný ve svém vyjádření k podané žalobě nesouhlasil s žalobními body a navrhoval žalobu zamítnout jako nedůvodnou. Ke vzniku poplatkové povinnosti odkázal na příslušná ustanovení zákona o místních poplatcích a vyhlášky, přičemž pokud žalobce namítá neústavnost příslušného zákona, měl se žalobce obrátit na příslušné soudy, které jsou oprávněny tyto otázky řešit. Žalovaný nezpochybnil ve vyjádření uvedení do provozu herních zařízení, jak uváděl, žalobce; poukázal však na to, že v období před nabytím účinnosti vyhlášky tato herní zařízení zpoplatněna nebyla, proto nelze hovořit o retroaktivitě. Podle názoru žalovaného není rozhodující, kdy byla herní zařízení uvedena do provozu, rozhodující je, kdy vznikla poplatková povinnost, a ta vznikla dnem 1.7.2010, kdy větší část těchto zařízení již byla v provozu; dne 1.7.2010 je tak považován z hlediska zákona o místních poplatcích za den uvedení jiného technického herního zařízení do provozu. Ani další žalobní body nepovažuje žalovaný za důvodné, přičemž jeho vyjádření je obsahově obdobné důvodům, uvedeným v odůvodnění napadených správních aktů.
- 9) K vyjádření žalovaného podal žalobce repliku, v níž setrval na svém právním názoru.
- 10) Při ústním jednání konaném dne 24. května 2016 účastníci na svých procesních stanoviscích a právních názorech setrvali; při tomto ústním jednání nebylo nijak doplňováno dokazování.
- 11) Z obsahu předloženého správního spisu jsou podstatné tyto pro posouzení důvodnosti podané žaloby skutečnosti. Vzhledem ke skutečnosti, že předmětem sporu mezi účastníky je výlučně právní názor na interpretaci a aplikaci právních norem, soud

uvádí zejména odůvodnění napadených správních aktů, v nichž je názor veřejné správy vyjádřen.

- 12) V odůvodnění obou napadených správních aktů, které je argumentačně shodné (stejně jako odvolání žalobce ve správním řízení co do svých odvolacích námitek) je mj. uvedeno, že dne 18.6.2010 byla vydána vyhláška, která nabyla účinnosti 1.7.2010, která reagovala na legislativní změny v zákoně o místních poplatcích, které nabýly účinnosti rovněž dne 1.7.2010; stručně je rekapitulován dosavadní stav řízení a skutečnosti, které vedly k vydání prvostupňových správních rozhodnutí správce poplatku (platebních výměrů). K odvolacím námitkám, které se stručně rekapituluje, je uvedeno, že okamžikem účinnosti se právní předpis vztahuje na všechny subjekty, u kterých nastaly skutečnosti, které právní předpis upravuje, vyhláška nabyla účinnosti dne 1.7.2010, přechodným ustanovením bylo uloženo ohlásit správci poplatku ve lhůtě 15 dnů od účinnosti vyhlášky provozování jiného technického herního zařízení. Poplatková povinnost ze zařízení, které byly povoleny před nabytím účinnosti vyhlášky, vznikla dnem 1.7.2010, tedy dnem nabytí účinnosti vyhlášky. Dále je rozebrán pojem retroaktivity pravé a nepravé, přičemž ust. § 3 odst. 1 vyhlášky je podle názoru žalovaného nutné vykládat tak, že aby bylo v souladu s předpisy vyšší právní síly (v souladu s ústavní zásadou zákazu pravé retroaktivity), tedy tak, že poplatková povinnost vznikla ve vztahu ke všem jiným technickým herním zařízením okamžikem jejich uvedení do provozu, ne však před nabytím účinnosti vyhlášky, tak vznik poplatkové povinnosti je nutné vztáhnout i na taková herní zařízení, která byla uvedena do provozu před nabytím účinnosti vyhlášky, neboť se jedná o postup, který je v souladu se zásadou zákazu retroaktivity. Za nepřipustnou pravou retroaktivitu by byl postup, kdyby správce poplatku vyměřoval poplatky za jiná technická herní zařízení za období před účinností vyhlášky. Vzhledem k tomu, že žalobce herní zařízení k datu nabytí účinnosti vyhlášky provozoval, poplatková povinnost mu vznikla dnem nabytí účinnosti vyhlášky.
- 13) V další části odůvodnění se žalovaný vyjadřoval k dalším odvolacím námitkám (obsahově shodným, jako žalobní body). K žalobcem namítané protiústavnosti novely zákona o místních poplatcích poukázal na to, že k řešení této námity je příslušný Ústavní soud, nikoliv žalovaný, který je vázán příslušným zákonem, k namítanému nesprávnému posouzení předmětu zpoplatnění (centrální loterní systém) uvedl, že pro účely poplatkové povinnosti je nutné posuzovat jednotlivá herní zařízení, nikoliv systém jako celek, když příslušná veřejnoprávní povolení k provozování těchto zařízení řeší právní vztahy jiné, přičemž neshledal důvodnými.
- 14) Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), a o důvodnosti podané žaloby uvažil takto.
- 15) Podle ust. § 1 zákona o místních poplatcích, ve znění účinném v rozhodné době: „Obce mohou vybírat tyto místní poplatky (dále jen "poplatky"):
- a) poplatek ze psů,
 - b) poplatek za lázeňský nebo rekreační pobyt,
 - c) poplatek za užívání veřejného prostranství,
 - d) poplatek ze vstupného,

- e) *poplatek z ubytovací kapacity,*
 - f) *poplatek za povolení k vjezdu s motorovým vozidlem do vybraných míst a částí měst,*
 - g) *poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu¹⁵),*
 - h) *poplatek za provoz systému shromažďování, sběru, přepravy, třídění, využívání a odstraňování komunálních odpadů,*
 - i) *poplatek za zhodnocení stavebního pozemku možností jeho připojení na stavbu vodovodu nebo kanalizace.“.*
- 16) Podle ust. § 10a zákona o místních poplatcích: „(1) *Poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podléhá každý povolený hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí. Obec není povinna poskytnout osvobození od tohoto poplatku.* (2) *Poplatek za výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí platí jeho provozovatel.* (3) *Sazba poplatku za každý výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí na tři měsíce činí od 1000 Kč do 5000 Kč.“.*
- 17) Podle ust. § 14 zákona o místních poplatcích: „(1) *Stanovení poplatků patří do samostatné působnosti obce, která je ve svém území zavedla.*
- 18) (2) *Poplatky zavede obec obecně závaznou vyhláškou, ve které upraví podrobnosti jejich vybírání, zejména stanoví konkrétní sazbu poplatku, ohlašovací povinnost ke vzniku a zániku poplatkové povinnosti, splatnost, úlevy a případné osvobození od poplatků. U poplatku za užívání veřejného prostranství určí místa, která v obci podléhají poplatku za užívání veřejného prostranství.* (3) *Řízení o poplatcích vykonává obecní úřad.“.*
- 19) Podle ust. § 1 vyhlášky ve znění účinném v rozhodné době: „(1) *Touto vyhláškou se stanoví sazby místního poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu¹) (dále jen "poplatek") na území hlavního města Prahy, vznik a zánik poplatkové povinnosti, lhůty pro plnění ohlašovací povinnosti, splatnost poplatku, správa a rozpočtové určení výnosu poplatku.* (2) *Poplatníka, předmět poplatku a zvýšení poplatku upravuje zákon o místních poplatcích²). Řízení ve věcech poplatků upravuje jiný právní předpis³).“.*
- 20) Podle ust. § 3 odst. 1 vyhlášky: „*Poplatková povinnost vzniká dnem uvedení povoleného výherního hracího přístroje nebo jiného technického herního zařízení povoleného Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu¹) do provozu.“.*
- 21) Podle ust. § 7 vyhlášky: „*Poplatník je povinen ve lhůtě do 15 dnů od účinnosti této vyhlášky ohlásit správci poplatku provozování výherního hracího přístroje nebo jiného technického herního zařízení povoleného Ministerstvem financí před účinností této vyhlášky.“.*
- 22) V souzené věci je nutné uvést, že místní poplatek je především záležitostí dané konkrétní obce, sám zákon jej výslovně zařazuje do samostatné působnosti obce,

přičemž tento zákon jednotlivým obcím svěřuje výrazné pravomoci při stanovení podmínek pro výběr tohoto poplatku.

- 23) Stručnou charakteristiku místních poplatků podává právní teorie, a to jako „...[p]oplatky, o jejichž zavedení si na základě zmocnění v zákoně rozhoduje obec sama v rámci samostatné působnosti. Jsou to poplatky, které nemusí být vybírány ve všech obcích, ale v obcích, které se rozhodly zákonného zmocnění využít a poplatky vybírat, stávají se tyto platby pro poplatníky stejně závaznými jako jiné daňové či poplatkové povinnosti. Účelem těchto plateb je zajištění určitých příjmů do rozpočtu obce. Ovšem fiskální funkce není jedinou funkcí, kterou tyto platby plní. Významná role připadá regulačním rysům či ochranným prvkům jednotlivých poplatků. Zatímco poplatky soudní a správní jsou jednotně stanoveny pro celou republiku, u místních poplatků zákon vymezuje pouze druhy poplatků, jejich základní prvky a maximální hranice. Vlastní realizace závisí na místních podmínkách...“ (citováno podle Bakeš, M. a kolektiv: Finanční právo. 1. vydání. Praha, C.H.Beck 1995, str. 209).
- 24) Obdobnou charakteristiku lze nalézt i u dalších autorů, např. v publikaci Místní poplatky: „Všechny místní poplatky jsou fakultativní (nezávazné, nepovinné, volitelné), nikoliv obligatorní; znamená to, že každá obec je sama oprávněna rozhodnout o tom, zda na jejím území některý z místních poplatků, podle zákona o místních poplatcích, uplatní. Obligatorními se poplatky stávají poté, co jsou stanoveny obecně závaznou vyhláškou obce. Zároveň obec může některé skupiny poplatníků od konkrétního poplatku osvobodit, poskytovat jim úlevy od poplatku. Zákonodárce u jednotlivých poplatků stanovil zpravidla horní hranici výše poplatku, popř. jeho rozpětí; o její skutečné výši (až do uvedeného zákonného limitu) rozhoduje obec.“ (citováno podle Pelc, V., Místní poplatky. Oprávnění obcí. Povinnosti podnikatelů, živnostníků a občanů. 1. vydání. Praha : C. H. Beck, 2011, str. 17 – 18).
- 25) V této věci je podstatné pro posouzení právního sporu mezi účastníky vymezení, zda došlo ke stanovení poplatkové povinnosti místního poplatku u příslušných zařízení, která byla na území Prahy provozována před nabytím účinnosti vyhlášky (tedy dnem 1.7.2010), či nikoliv. Při prostudování vyhlášky podle názoru soudu nelze dospět k jinému výkladu, než tomu, že vyhláška povinnost platit místní poplatek pro tato zařízení nestanovila a poplatková povinnost pro tato zařízení tak nevznikla.
- 26) Jak bylo uvedeno shora, vyhláška ve svém ust. § 3 odst. 1 upravuje vznik poplatkové povinnosti dnem uvedení příslušného zařízení do provozu. Vyhláška nikde nestanoví, že by vznik této poplatkové povinnosti dopadal na zařízení, která již v provozu jsou, nic takového z vyhlášky vyčíst nelze. Ust. § 7 pouze stanoví informační povinnost poplatníka oznámit provozování příslušného přístroje (tedy již provozovaného přístroje či zařízení), nestanoví však nic, co by se týkalo vzniku poplatkové povinnosti takového přístroje (zařízení). Vznik příslušné poplatkové povinnosti upravuje pouze a toliko ust. § 3 odst. 1 vyhlášky, a to výslovně tento vznik váže na uvedení zařízení do provozu. Vyhláška sama nijak nereaguje na skutečnost, že určitá zařízení již v provozu jsou a ohledně stanovení poplatkové povinnosti (resp. poplatku za ně) ponechává stranou.
- 27) V této souvislosti je nutné uvést, že vznik příslušné poplatkové povinnosti ponechává zákonodárce výlučně na právní úpravě samotné obce; jedná se o samostatnou působnost příslušné obce, do níž zákonodárce nijak nevstupuje. Jak bylo shora

uvedeno, teorie setrvává na názoru, že stanovení příslušných poplatků (včetně jejich výše a vymezení poplatníků, stejně jako vzniku poplatkové povinnosti) činí výslovně příslušná obec, stát jako zákonodárce jí v tomto směru ponechává volný prostor. Tomu odpovídá i skutečnost, že zákonodárce vznik poplatkové povinnosti přímo v zákoně o místních poplatcích nijak neupravuje; jak již bylo shora uvedeno, tuto úpravu ponechává na příslušné obci, přičemž obcím se ponechává prostor i pro využití místních možností a potřeb pro zavedení takového poplatku a jeho výši (fiskální otázka naplnění rozpočtu obce, ale i výrazné regulační funkce poplatku, např. reakce na sociální skladbu obyvatel dané obce, množství regulovaného jevu apod.).

- 28) Hlavní město Praha jako příslušná obec ve vyhlášce vydané v samostatné působnosti obce vznik tohoto poplatku vázala toliko na ty přístroje, které budou uvedeny do provozu, tedy do budoucna. O přístrojích, které již ke dni nabytí účinnosti vyhlášky v provozu jsou, se vyhláška zmiňuje pouze v souvislosti s plněním informační povinnosti podle ust. § 7 této vyhlášky, jejich provoz však poplatku nepodřizuje, resp. nestanoví příslušným poplatníkům povinnost platit za takové přístroje příslušný místní poplatek, když neváže vznik poplatkové povinnosti na tyto přístroje. Hlavní město Praha jako obec tak nešla cestou jako drtivá většina jiných obcí, které tuto povinnost vázaly ke dni nabytí účinnosti příslušné obecní vyhlášky na ty přístroje, které již v provozu jsou (srov. např. čl. 9 odst. 2 vyhlášky č. 9/2010 Statutárního města Brna, týž článek vyhlášky č. 3/2010 města Vysoké Mýto, čl. 6 odst. 2 vyhlášky č. 1/2010 města Litomyšle, článek 36 odst. 4 novelizované vyhlášky č. 3/2007 s účinností od 1.7.2010 města Chocně).
- 29) Výklad, který zastává žalovaný, tedy že dnem účinnosti vyhlášky došlo ke vzniku poplatkové povinnosti u přístrojů již provozovaných, je výkladem, který nemá odraz v příslušné vyhlášce hlavního města Prahy a odráží pouze právní úpravu jiných obcí (namátkou uvedenou v předchozím odstavci). V tomto případě se nejedná ani pojmově o žádnou retroaktivitu, přičemž je již celkem nepodstatné, zda o pravou či nepravou, neboť sama vyhláška žádné vztahy vzniklé před nabytím její účinnosti neupravuje. Vyhláška váže vznik poplatkové povinnosti na den, kdy je přístroj uveden do provozu, účinná je od 1.7.2010. Tyto právní vztahy vyhláška upravuje, žádné jiné. U přístrojů, které ke dni nabytí účinnosti vyhlášky v provozu byly, pouze ukládá povinnost provozovateli ohlásit tuto skutečnost správci poplatku, vznik poplatkové povinnosti však u těchto přístrojů nikde nestanoví. Vzhledem ke skutečnosti, že vznik poplatkové povinnosti je výlučně ponechán zákonodárcem na příslušné obci (zákonodárce pouze vymezuje zejména předmět poplatku a jeho maximální výši, srov. výše uvedené teoretické práce) do její samostatné působnosti, a vzhledem k tomu, že obec hlavní město Praha vznik této poplatkové povinnosti obecně závaznou vyhláškou u již provozovaných přístrojů neupravilo, ode dne 1.7.2010 tak tyto přístroje nemohly být předmětem příslušného poplatku na území hlavního města Prahy. Výklad podávaný žalovaným nemá oporu ve vydané vyhlášce, neboť do ní vkládá povinnosti, které v ní nejsou. Nabytí účinnosti vyhlášky a provozování příslušného přístroje jsou dvě rozdílné právní skutečnosti, které nelze směřovat a pro vznik poplatkové povinnosti podle ust. § 3 odst. 1 vyhlášky jsou bezvýznamné, neboť vyhláška s nimi nijak nepracuje ve smyslu vzniku poplatkové povinnosti.
- 30) Podle názoru soudu tak je nutné uzavřít, že pokud příslušná vyhláška hlavního města Prahy stanovila povinnost platit místní poplatek za přístroje ode dne uvedení do provozu ode dne nabytí její účinnosti (k tomuto okamžiku vázala vznik poplatkové

povinnosti), nevztahuje se taková povinnost na přístroje ke dni nabytí účinnosti této vyhlášky již provozované, neboť takovou povinnost tato vyhláška nestanovila. Pokud žalovaný a správce poplatku vycházely z výkladu jiného, vyložili právní předpis (příslušnou vyhlášku hlavního města Prahy) v tom směru, že výkladem do ní doplnili povinnosti, které v ní uvedeny nebyly, a soud tak proto tato správní rozhodnutí ruší pro nezákonnost a věc vrací žalovanému k dalšímu řízení (ust. § 78 odst. 1, 4 s.ř.s.), přičemž v dalším řízení je správní orgán právním názorem soudu vázán (ust. § 78 odst. 5 s.ř.s.).

31) Pro úplnost soud dodává, že ostatní žalobní body důvodnými neshledal, neboť se kryjí s žalobními body v řízeních, která již byla judikatorně vyřešena. V této souvislosti zdejší soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28.1.2016, čj. 8 Afs 148/2015-31, a ze dne 19.3.2014, čj. 2 As 1/2014-26, s jejichž právní argumentací se ztotožňuje a právní názor v nich uvedený aplikuje i na tuto věc (otázky zákonného zmocnění pro vydání obecně závazné vyhlášky obce na základě ust. § 10a zákona o místních poplatcích, vymezení provozování daného zařízení a vydání povolení pro takové zařízení, uvedení zařízení do provozu, porušení zásady in dubio pro mitius a in dubio pro libertate, přijetí zákonné úpravy s ohledem na další zákonnou novelu provedenou zákonem č. 300/2011 Sb., povaha poplatkové povinnosti, pojem jiného technického herního zařízení a jeho poplatkové zatížení, tvrzená neústavnost přijetí novely zákona o místních poplatcích). Rozsudky Nejvyššího správního soudu zde uvedené rovněž sumarizují předchozí judikaturní činnost, když nebyla shledána Ústavním soudem ani neústavnost přijetí novely zákona o místních poplatcích. Těmito právními názory byly podle názoru soudu vyčerpány všechny ostatní žalobní body, které jsou tak nedůvodnými.

32) Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Náklady řízení jsou tvořeny zaplaceným soudním poplatkem (6.000,- Kč), a odměnou za zastupování advokátem za tři úkony právní služby a tři režijní paušály – převzetí věci, sepsání žaloby a účast na ústním jednání soudu dne 24.5.2016. Soud nepřiznal úkon za sepsání repliky k vyjádření žalovaného, neboť v replice žalobce znovu uvádí svůj právní názor již vymezený žalobními body a taková replika tak nebyla již v řízení nutná. Konkrétní výše přiznané odměny je vypočtena následovně: odměna (podle ust. § 9 odst. 3 advokátního tarifu ve znění účinném do 31.12.2012) - 2100 Kč x 2 + 21% DPH, odměna (podle ust. § 9 odst. 4 advokátního tarifu ve znění účinném od 1.1.2013) - 3100 Kč x 1 + 21% DPH, režijní paušál - 300 Kč x 3 + 21% DPH, soudní poplatek - 6000 Kč x 1, celkové náklady řízení bez vyčíslení DPH : 14200 Kč, DPH 21% z odměny (nikoliv soudního poplatku): 1722 Kč, celkové náklady řízení s vyčíslením DPH : 15922 Kč.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 24. května 2016

JUDr. Ladislav Hejtmánek, v.r.
předseda senátu

za správnost vyhotovení:
Simona Štěpinová